

Κρυμμένους γιαρᾶς δὲ γιατρεύει (ἐπὶ τῶν ἀποκρυπτόντων τὰς ἑαυτῶν ἀδυναμίας ἢ καὶ ἀσθενείας) Μακεδ. (Κολινδρ.)

Τὰ γιατρεύ' ἀπ' τὴν κόρυζα νὰ μοῦ τὰ φάη τ' ἀλούπι (κόρυζα = ἀσθένεια τῶν πουλλερικῶν, ἀλούπι = ἀλεπού· ἐπὶ τῶν ματαίως κοπιώντων) Ἰόνιοι Νῆσ.

Οὔτε γιατροὶ γιατρεύουνε οὔτε ἄγιοι βοηθοῦνε (ἐπὶ καταστάσεων αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιδέχονται καμμίαν θερα-
πείαν) Εὐβ. (Βρύς.) Ἄν ἤξερ' ὁ κασσίδης, θὰ γιατρεύε τὴν κασσίδα του (ἐπὶ ἀλαζόνος καὶ ὑποκριτοῦ) Πελοπν. (Γορ-
τυν.) Ὁ σκύλλος ὅταν λαβώνεται, μὲ τὴ γλῶσσα του για-
τρεύεται! (ἐπὶ τῶν δι' ἰδίων μέσων βοηθούτων ἑαυτοῦς) Πελοπν. (Πάτρ.) || Ἄσμ.

Ἵς τοῦ Χάρου τὶς λαβωματιᾶς βότανα ἔχ-χωροῦνε
μηδὲ γιατροὶ γιατρεύουνε μηδ' ἄγιοι βοηθοῦνε
(μοιρολ.) Εὐβ. (Κοῦρ.)

Ἡ ἀγινάρα 'ς τὸ χωριὸ βραστή, λεμόνι, λάδι,
καὶ νὰ πορῇ τὸ σ'κώτι σου, γιατρεύεται τὸ βράδυ
Κρήτ.

Πολλὲς πληγὲς ἡγιατρεύα κ' ἡβαλα καὶ βοτάνι,
μ-μὰ ἡ δική σου ἡ πληγὴ δὲν εἶναι γιὰ νὰ γιάνη
Κῶς (Κέφαλ.)

Βουργά γιατρὸ νὰ φέριτι, γιατρὸ νὰ μὴ γιατρέψη
(βουργά = γοργά, σύντομα) Μακεδ. (Πεντάπολ.)

Κὶ ποιὸς θὰ φάη νὰ γιατρυφτῇ κὶ ποιὸς θὰ φάη νὰ γιάνη;
Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.)

Πόνος πού δὲ γιατρεύεται γιατροὶ δὲ δὸ βερνᾶνε
(δὲ δὸ βερνᾶνε = δὲν ἤμποροῦν νὰ τὸν θεραπεύσουν· ἐκ μοι-
ρολ.) Πελοπν. (Καρβελ.)

Τόσοι γιατροὶ μέσ' 'ς τὸ δουνιᾶ, τόσοι καθηγητάδες
κανένας δὲν εὐρέθηκε καρκίνο νὰ γιατρέψη
(μοιρολ.) αὐτόθ. Συνών. γερεῦω, γιαιίνω, γιανί-
σχω, κἀνω καλὰ. β) Ἀνακουφίζω καὶ ψυχικῶς, παρη-
γορῶ σύνθηθ.: Πέθανε ἡ γυναῖκα του καὶ τοῦ ἄφησε μεγάλον
πόνο 'ς τὴν καρδιά· ποιὸς θὰ τοῦ τὸν γιατρέψη; σύνθηθ. Τὸν
ἄφ'σι ἡ ἀρριβουνιαστ'κιά τ', κὶ τοῦτ' ἀγουνίζιτι νὰ τοὺν
γιατρέψ' Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἐλα κάτσε κοννὰ μου, νὰ μοῦ δια-
τρέψῃς τὴν γαρδιά Κάσ. || Ἄσμ.

Ἐφτὰ γιατροὶ βασιλικοὶ γιατρεύουν ἓνα βόνο,
κ' ἐσὺ μ' ἓνα σου ξάνοισμα τότε γιατρεύεις μόνο
Κρήτ.

Σὰν ἔχῃς πόνο 'ς τὴν γαρδιά, ἄμε νὰ τότε γιάνῃς,
νὰ βρῇς διατρὸ νὰ διατρευτῇς, νὰ ζιῇς, νὰ μὴπ-πέθάνῃς
Κάρπ. γ) Ἰκανοποιῶ τὰς ἀνάγκας τινὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Ποιὸς θὰ φάη, ποιὸς θὰ γιατρυφτῇ ἀπ' αὐτό! (ἐπὶ φαγητοῦ
ἀνεπαρκοῦς διὰ τὰ ἄτομα διὰ τὰ ὁποῖα προορίζεται). 2) Πα-
ρέχω τὰς φροντίδας μου εἰς ἀσθενῇ, νοσηλεύω σύνθηθ.: Εἶναι
ἄρρωστος καὶ τὸν γιατρεύει ἡ γυναῖκα του. Ἐπεσε 'ς τὸ
κρεββάτι καὶ τὸν ἐγιατρεύε ἡ ἀδελφὴ του πολλὰ. 3) Μετοχ.
γιατρεμένος, ὁ διὰ χημικῶν φαρμάκων διωρθωμένος, νοθευ-
μένος, ἐπὶ οἴνου Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.): Πίνουμι γιατρεμένου
κρασί.

γιατρήσιμος ἐπίθ. ἐνιαχ. γιατρήσιμος Χίος (Πισπιλ.
κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γιαιτρός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ήσιμος.

Κατάλληλος πρὸς θεραπείαν, συνήθως πρακτικὴν ἔνθ' ἀν.:
Τὸ ζεστόλ λάιν τοῦ κανδηλιού ἐγ γιατρήσιμο Πισπιλ. Τὰ
καρυδόφυλλα ἐγ γιατρήσιμα γιὰ τοὺς ρεματισμοὺς αὐτόθ.

γιατρική ἡ, σύνθηθ. γιατρίτση Πελοπν. (Καρδαμ.)

Τὸ Βυζαντ. γιαιτρική, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Δουκ. εἰς λ.
γιαιτρός: «διδάσκαλος τῆς γιατρικῆς». Anonymus,
De Nuptiis Thesei libr. 5.

Ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη τοῦ ἱατροῦ σύνθηθ.: Ἄμα δὲ δὸ
γάνη καλὰ ἡ γιατρίτση, πάει καλιὰ του (= θὰ πεθάνῃ) Πε-
λοπν. (Καρδαμ.) Ποῦ τ'ν ἔμαθες τ' γιατρική σὺ κὶ μὰς καν'ς
τοῦ γιατροῦ; Εὐβ. (Ἀκρ.) Συνών. γιαιτροσύνη 1.
β) Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ κοιν.: Μὲ τὴν γιατρική ἄλλοι
πλουταίνουν κὶ ἄλλοι πεθαίνουνε 'ς τὴν ψάθα σύνθηθ.

γιατρικό τό, γιατρικόν Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κρώμν.
Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)—Λεξ. Βάνγ. γιατρικό κοιν. γιατρ'κό
Θεσσ. (Συκαμν.) γιατ-τρικό Χάλκ. γιατρικὸ Τσακων. (Χα-
βουτσ.) γιατξικό Τσακων. (Μέλαν.) γιατρικό Κορσ. για-
τικὸ Σαμοθρ. διατρικὸ Κάρπ. Κάσ. δατρικόν Πόντ. (Ἰμερ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γιατρικό Κύπρ. (Καλοπαναχ. Μου-
τουλ. Πεδουλ.) ατ-τρικό Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ατ-τρικό Σύμ.

Τὸ Ἑλληνιστ. ἱαιτρικόν, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἱαιτρι-
κός, ὡς οὐς. κατὰ παρὰλειψιν τοῦ οὐς. φάρμακον.
Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2,124. Ὁ τύπ.
γιαιτρικόν καὶ παρὰ Σομ.

Φάρμακον κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Παίρων - δίνω - φτειάνω
γιατρικά κοιν. Παίρων γιατρικά, ἀλλὰ ὠφέλεια δὲ βλέπω κοιν.
Νὰ πάρῃς τοῦτο τὸ γιατρικὸ καὶ θὰ γένῃς περδίκι (=θὰ θερα-
πευθῇς τελείως) Πελοπν. (Γαργαλ.) Γιὰ τὴ λυσουρία τὸ κα-
λύτερο γιατρικὸ εἶν' οἱ βατοκορφάδες (λυσουρία = δυσουρία)
αὐτόθ. Τῆς σκινιάς τὸ λάδι ἦτανε γιατρικὸ Ἀγαθον. Νὰ πάρ'ς
τοῦ γιατρικοῦ σ', πιδὶ μ', γιὰ νὰ γέν'ς καλὰ Στερελλ. (Ἀκρ.)
Τί καλὸ 'χει; Οὐλο γιατρικά πίνει Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἐδονκα
πολλὰ λιπτά 'ς τὰ γιατρικά Ἡπ. (Κουκούλ.) Θέλον νὰ μά-
σου λίγον μέντα γιὰ γιατρικὸ (μέντα = ἡδύοσμος) αὐτόθ.
Τὴν σαλαμέντρα ἂν τ'ν ἰδῇς νὰ κονντανασαῖν' κὶ τ'ν πατήσης
'ς τ'ν οὐρά, κάτ' βγάν' ἀποὺ τὸ στόμα πού εἶναι γιατρικὸ
Θεσσ. (Μελιβ.) Ἐμασα τσῆ κονφοξυλιᾶς τὰ λουλούδια γιὰ
γιατρικὸ Ὁθων. Μὲ μιὰν τ-τουλούμπαν γιατρικὸ ἐράντισα
τξαι τὰ θκυὸ τὰ κλήματα (τουλούμπα = ψεκαστήρα) Κύπρ.
Δὲν ἔχον πιῇ γιατρ'κό σ' οὔλη μ' τὴ ζουή Θεσσ. (Συκαμν.)
Ξέρω τὴν ἄρρωσκια σ-σον, μ-μὲ τὸ γιατρικὸ ἐν τό 'χω Κῶς
(Πυλ.) Σὸν ἄρρωστον γιατρικὸ δίνε γιὰ νὰ λαροῦται (εἰς τὸν ἀ-
σθενῇ δίδουν φάρμακον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ) Πόντ. Γιατρικά ἐποῦ-
καν τὸν ἄρρωστον πολλὰ Πόντ. (Τραπ.) Ἀγένωτον δαφί,
βουγιὰν δοῦ βουγιού, ξιν γαὶ λάι, βασιλικὸ ατ-τρικὸ (ἀγένω-
τον=καινούργιο, βουγιὰ τοῦ βουγιού=κοπριά βοδιοῦ, ξιν =
ξίδι· σκωπτικῶς ἐπὶ τῶν λαϊκῶν ἱατροσοφίῶν) Χάλκ. || Φρ.
Γιατρικά νὰ τὰ φᾶς - νὰ τὰ πιῇς! (ἀρὰ κατὰ τῶν διαπραττόν-
των ἀδικίαν οἰκονομικῆς φύσεως) κοιν. Ὅσα μ' ἐφαίτ'σερε,
σὲ γιατξικά νὰ σὲ δοῦρε (ὅσα μοῦ ἔφαγες, νὰ τὰ δώσης
δι' ἀγορὰν φαρμάκων) Τσακων. Δὲν ὑπάρχει οὔτε γιὰ για-
τρικὸ (πρὸς δῆλωσιν παντελοῦς ἐλλείψεως πράγματός τινος)
κοιν. Οὔτε γιὰ γιατρικὸ! (βραχυλογικὴ ἔκφρασις τῆς προη-
γουμ.) κοιν. Ἐν εὐραμεν γιατρικὸ! (οὐδὲν ἀπολύτως εὐρομεν)
Ρόδ. Ἐσ-σὲ γαπῶ γιατρικὸ! (οὐδόλως σὲ ἀγαπῶ) αὐτόθ.
Τὸ δίνει σὰ γιατρικὸ (εἰς πολὺ μικρὰν ποσότητα) κοιν. Ἐποί-
κεν ἀτο δατρικόν (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Πόντ. (Ἰμερ.)
|| Παροιμ.

Γάλα γυρευτὸ πικρὸ σὰ γιατρικὸ
(διότι συνεπάγεται ὑποχρεώσεις) ἄγν. τόπ.

Ὁ καθένας μοναχὸς του | θὰ νὰ βρῇ τὸ γιατρικὸ του
Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἄν εἰδ-θεν ὁ κ-ἔλης γιατρικόν, | ἐγίγανισκεν τὸ κ-ἔλιν του
(ἐπὶ τῶν ὑποσχομένων βοήθειαν εἰς ἄλλους, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι
ἀνίσχυροι. Πβ. τὴν ἀρχ. «ὁ τῶν ἄλλων ἱατρὸς ἔλκεσι βρύων») *Κύπρ.* *Νὰ κάτεχεν ὁ κασσίδης γιατρικόν, θελὰ κάμη τσῆ κε-
φαλῆς του!* (συνών. με τὴν προηγουμ.) *Κρήτ.* *Τὸ γιατρικὸ
εἶναι πικρὸ 'ς τ' ἀχείλι καὶ γλυκὸ 'ς τὴν καρδιά (ὅ,τι ὠφελεῖ
δὲν εἶναι πάντοτε ἐξ ἀρχῆς νοητὸν) Πελοπν. (Πάτρ.)* *Εἶπαν,
λέ, τὴν γάργαν, ποὺ 'ριν ἡ καρκαδιά της γιατρικὸν-γιὰ τὰ
μ-μάτια, κὶ ἱκεννη, τόμους τό 'κουσιν, ἱπῆαι-ριν εἰς τοῦ πέ-
λαους τὴν ἔφιν-ριν (εἶπαν, λέει, 'ς τὴν κουρούνα πῶς ἡ
κουτσουλιά της εἶναι γιατρικὸ γιὰ τὰ μάτια καὶ ἐκεῖνη, μόλις
τὸ ἄκουσε, πήγαινε 'ς τὸ πέλαγος καὶ τὴν ἄφινε' διὰ τοὺς
μοχθηρούς, οἱ ὅποιοι δὲν κάνουν καλωσύνην, ἀκόμη καὶ ὅταν
δὲν τοὺς κοστίζει τίποτε) Λυκ. (Λιβύσσ. Μάκρ.)* *Πικρὰ εἶν'
τὰ γιατρικά, μὰ ἔλα ποὺ χρειάζονται 'Ιόνιοι Νῆς. Μὴν παίρ-
ρης τὸ γιατρικὸ σου σὲ πολλὰ ποτήρια (μὴ μεταφέρεις τὴν
πικρίαν σου σὲ ἄλλους) Πελοπν. (Πάτρ.)*

*Ἄς τό 'χουμι τοῦ γιατρικὸ κὶ ἀγύριφτου νὰ γέν'
(εἶναι ἀνάγκη νὰ προνοοῦμεν δι' ἀντιμετώπισιν παντὸς δυσ-
ρέστου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.*

*Τὸ στῆθος μου τὸ πλήγωσε, μὰ γιατρικὸ δὲ βάνω,
ἐτσὰ δὰ βασανίζωμαι ἴσαμε ν' ἀποθάνω
(δὰ = θὰ) Κρήτ.*

*Τὸν παραστέκουν οἱ γιατροὶ μὲ γιατρικά 'ς τὰ χέρια
Πελοπν. (Γαργαλ.)*

*'Αἰλλοὶ ἐμέν, τὸ κάρδοπο μ' ὅσον ντὸ πάει φουσκῶνει,
τρανὸν γερόπον ἔφερεν καὶ δάτρικα 'κὶ σ'κῶνει
Πόντ. (Ἰμερ.)*

*'Ο τάφος καὶ ἡ μαύρη γῆ ἦτο d-dὸ γιατρικὸ σ-σου
(μοιρολ.) Σύμ.*

*Κὶ ὅσο νὰ πᾶν καὶ νὰ 'ρθῶ, τὰ γιατρικά νὰ φέρω,
ν-ἀκῶ καμπάνες νὰ βαροῦν, 'ς τὸ σπῆτι μου νὰ κλαῖνε
Πελοπν. (Γορτυν.)*

*Σὰ μοῦ ραῖσης τὴ γαρδιά καὶ σὰ μοῦ τὴ μαράνης,
ποὺ θὰ τὰ βρῆς τὰ γιατρικά ὕστερα νὰ τὴ γιάνης;
Κρήτ. Συνών. ρε μὲντιο, φάρμακο.*

*β) Μεταφ., μέσον παρηγορίας, τρόπος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ
κάποιο κακὸν κοιν.: Ἄσμ.*

*Γιὰ πέ μου, γιέ μου, ποὺ πονεῖς, νὰ 'βρω τὸ γιατρικὸ σου
Νίσυρ.*

*Εἶν' ἀξικόλλ'τους ἀπονδῶ, | ἰγὼ θὰ τ' βροῦ τοῦ γιατρικὸ
(ἐνν. τὸν τρόπον, τὸ μέσον διὰ νὰ τὸν ἀποδιώξω) Εὐβ. (Στρό-
πον.)*

γιατρικουλάκι τό, Κρήτ. ('Αγιος Γεώργ. κ.ά.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. γι α τ ρ ι κ ο ὕ λ ι.

*Θωπευτ., ἀποτελεσματικὸν φάρμακον ἐνθ' ἄν.: Ἀνακα-
λύφανε, λέει, ἓνα γιατρικουλάκι, ἀπὸ θὰ ξαναγίνονται νέοι
οὔλοι οἱ γι-ἀθροῦποι. Κρήτ. 'Εκακοσύνεψ' ἡ πληγὴ καὶ πρέ-
πει νὰ τσῆ βάλωμε πρᾶμα γιατρικουλάκι (ἐκακοσύνεψε =
ἐχειροτέρευσε, πρᾶμα = κάποιον) Ἀγιος Γεώργ.*

γιατρικούλεμα τό, Κρήτ. ('Ηράκλ. Μεραμβ. Νεάπ. Πεδιάδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γι α τ ρ ι κ ο υ λ ε ὡ.

*Πρακτικὸς τρόπος θεραπείας, ἱατροσόφιον: Ἡβγαλεν ἓνα
γακὸ μιμὶ 'ς τὸ λαιμό, μὰ με τὰ γιατρικουλέματα ἐπογιά-
γειρε (= ὑπέστη ὕφεισιν) Μεραμβ. Κάμε του κάθοσα γιατρι-
κουλέματα, νὰ τοῦ περάσῃ, κὶ ἄσ' τσι γιατροὺς αὐτόθ. Αὐτὰ*

*τὰ γιατρικουλέματα τὰ κατέχετε τοῦ λόγου σας οἱ γυναῖκες
'Ηράκλ. Νὰ μὴ ρωτήξωμε, μωρέ, κ' ἐκειονὲ τὸ βασταρδάκι
bās καὶ κατέχει πρᾶμα γιατρικούλεμα (πρᾶμα = κάποιον)
Πεδιάδ. Ὅλα τὰ γιατρικουλέματα ποὺ μοῦ 'πανε τοῦ τά
'κανα Νεάπ. Συνών. βλ. εἰς λ. γι α τ ρ ο σ ὀ φ ι 2. Πβ.
γ ι α τ ρ ο ὕ λ ε μ α.*

γιατρικουλεύω Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) γιατρικουλεύγω
Κρήτ. (Μεραμβ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γι α τ ρ ι κ ο ὕ λ ι.

*Θεραπεύω ἀσθενῆ διὰ πρακτικῶν μέσων: Ἐμεῖς τὸν ἐγια-
τρικουλέψαμε ἀμοναχοὶ μας καὶ τοῦ πέρασε. Μεραμβ.*

γιατρικούλι τό, πολλαχ. γιατρικούλ' Εὐβ. ('Ακρ. κ.ά.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. γι α τ ρ ι κ ὀ.

*Εὐκολον ἢ εὐθηνὸν φάρμακον, συνήθως τῆς πρακτικῆς ἱα-
τρικῆς πολλαχ.: Οὐλου μὴ κάτ' γιατρικούλια πουλιμάει νὰ
δοῦν γιατρέψ' Ἀκρ. β) Θωπευτ., τὸ φάρμακον πολλαχ.: Θὰ
σοῦ δώσω ἓνα γιατρικούλι, ποὺ θὰ σὲ κάμη ξεφτέρι (= ὑγιέ-
στατον) πολλαχ. Θὰ ἠθέλαμε ἓνα γιατρικούλι νὰ τὴν κάνῃ
καλὰ Ν. Ἐστ. 19 (1936), 844.*

γιατρικῶνω ἀμάρτ. γιατρικῶνω Κορσ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γι α τ ρ ι κ ὀ.

*Θεραπεύω, ἱατρεύω: Πᾶσα μέρα με γιατρικῶνει ὁ γιατρός.
'Ο γιατρός με τὰ γιατρικά ἔπανε νὰ δῇ γιατρικῶση (ἔπανε =
προσπαθοῦσε) Πρέπει νὰ δὲ γιατρικῶνῃ, ἔχει τὰ μάτια κόζ-
ζινα.*

γιατριλίκι τό, ἐνιαχ. γιατριλίξ' Μακεδ. ('Αγιος Νικόλ.).

*Ἐκ τοῦ οὐς. γι α τ ρ ὀ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ι λ ῖ κ ι.*

*'Η ἐξάσκησης τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος ἐνθ' ἄν.: Καλὰ
γιατριλίκια! (εὐχὴ πρὸς ἱατροὺς) Ἀγιος Νικόλ.*

γιατρίτσι τό, Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γι α τ ρ ὀ ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ ι.

*Γι α τ ρ ᾶ κ ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὲ στέλνουνε καὶ κα-
νένα καλὸ γιατρός 'ς τὴ Ρούκ'σσα. Ὅλο τὰ γιατρίτσια μᾶς
στέλνουνε (Ρούκ'σσα = ἡ νῆσος Ἑρεικοῦσσα) Ἑρεικ.
Συνών. βλ. εἰς λ. γι α τ ρ ᾶ κ ι.*

γιατρίτσος ὁ, Ἡπ. (Πάργ.) γιατρίτσους Ἡπ. (Ζαγόρ.
Κουκούλ. κ.ά.).

*Γι α τ ρ ᾶ κ ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Μόδουνε κάτ' για-
τρικά ἐκεῖνους οὐ γιατρίτσους Κουκούλ. Ἰκεῖνους οὐ
μ'κρός οὐ γιατρίτσους μ' ἔκανε καλὰ αὐτόθ.*

γιατροβότανο τό, Δ. Χατζόπ., Ρουμελιώτ. διηγῆμ.,
Παρνασσ. 14 (1892), 563 Κ. Παλαμ., Τάφ.², 71.

Ἐκ τῶν οὐς. γι α τ ρ ὀ ς καὶ β ὀ τ α ν ο.

*Βότανον, φάρμακον διδόμενον ὑπὸ ἱατροῦ πρὸς θεραπείαν
ἀσθενοῦς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.*

*Τὰ ἱστορικά θὰ σοῦ πῇ τῆς γενιᾶς μας, ποὺ ἡ Μοῖρα τὴν ἔχει
μὲ χωριστὴ σφραγίδα βαθιὰ σφραγιστὴ νὰ δουλεύῃ
σὰ γιατροβότανο, μάρμαρο, μέλι, μαχαίρι, τὸ Λόγο
Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν.*

γιατροκόμι τό, ἐνιαχ. γιατρονκόμ' Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ναυπακτ.)

